

- 1) реформирование законодательной базы в соответствии с мировыми стандартами;
- 2) унификация существующих методов мониторинга вод;
- 3) международное сотрудничество в технологическом, научном и управленческом аспекте;
- 4) применение механизмов экономического регулирования (передача части государственной собственности водного хозяйства в частные руки, разработка гибкой системы штрафов за нерациональное использование водных ресурсов и их загрязнение);
- 5) проведение политики высоких стандартов качества водных ресурсов и их экологической безопасности.

Источники и литература

1. Водные ресурсы и переброска северных рек. К. Л. Астапов, кандидат экономических наук, консультант Аналитического управления Аппарата Совета Федерации, Москва; доклад на конференцию «Рациональное использование водных и энергетических ресурсов», 2004 г.
2. Устойчивый Крым: водные ресурсы (сборник работ преподавателей и студентов КАПКС). – Симферополь: «Таврида», 2003 г.
3. www.un.kiev.ua

Ван Пен

ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ ЗОВНІШНЬОТОРГОВЕЛЬНИХ ВІДНОСИН КНР І УКРАЇНИ

Зовнішня торгівля КНР продовжує розвиватися швидкими темпами. Обсяг імпорту і експорту протягом 1998 року склав 474,3 млрд. доларів США, збільшившись порівняно з 1999 роком на 31,5%. У тому числі експорт склав 249,2 млрд. доларів, ріст – 27,8%; імпорт склав 225,1 млрд. доларів США, ріст – 35,8%. Позитивне сальдо зовнішньої торгівлі у 2000 році склало 24,1 млрд. доларів.

Обсяг експорту товарів держпідприємств склав 116,5 млрд. доларів, ріст – 18,2%; обсяг експорту товарів підприємств з іноземною участю – 119,4 млрд. доларів, ріст – 34,8%; обсяг традиційного експорту – 105,2 млрд. доларів, ріст – 32,9%; експорт оброблених товарів на імпортній сировині склав 96,5 млрд. доларів, ріст – 28,5%; експорт продукції машинобудівної й електронної промисловості склав 105,3 млрд. доларів, ріст – 36,9%; експорт продукції високих технологій склав 37 млрд. доларів, ріст – 50%. Імпорт ресурсної продукції швидко ріс, помітно збільшився й обсяг імпорту продукції машинобудівної й електронної промисловості, а також продукції високих технологій, відповідно на 32,6% і 39,7%.

Покращилася ситуація щодо використання іноземних інвестицій. Усього за рік було затверджено 22347 підприємств з іноземними інвестиціями, на 32,1% більше, ніж у 1999 році. Обсяг інвестицій, обговорених у контрактах, склав 62,4 млрд. доларів, ріст – 51,3%. За рік було реалізовано прямих іноземних інвестицій на суму 40,7 млрд. доларів, ріст – 1,0%.

Зберігалася тенденція росту зовнішньоекономічного співробітництва у виконанні підрядних робіт за кордоном, наданні трудових послуг і консультацій у проектуванні.

За рік вартість укладених контрактів з іноземними державами склала 14,9 млрд. доларів, ріст – 15%; розмір виконаних робіт і операцій склав 11,3 млрд. доларів, ріст – 1,0%; обсяг додаткового експорту – 900 млн. доларів, ріст – 35%.

Торговельно-економічне співробітництво є найважливішою складовою українсько-китайських відносин.

На сьогоднішній день торговельні відносини між Україною і КНР проходять складний етап структурної трансформації від торгівлі українськими товарами низького ступеню обробки і китайськими товарами широкого споживання переважно низької якості до торгівлі високотехнологічною, наукоємною і високоякісною продукцією. Крім того, завершується перехід від бартерних і традиційних товарообмінних операцій до широкого впровадження валютних розрахунків. Однак, питома вага таких форм співпраці, як спільне підприємництво, кредитування експорту, тендерні торги, лізинг тощо у структурі торговельних операцій є надзвичайно малою.

Кон'юнктурні коливання китайського ринку (скорочення попиту на металовироби і хімічну продукцію), внутрішньоекономічні проблеми в Україні (скорочення виробництва і зростання цін, обмеженість експортних ресурсів), значна віддаленість Китаю від України і, відповідно, високі витрати на транспортування товарів, нерозвиненість структури українських зовнішньоторговельних організацій в КНР (дуже обмежена кількість представництв підприємств і компаній), а також домінування посередників у двосторонній торгівлі є тими чинниками, які негативно впливають на зростання товарообігу між двома країнами.

Протягом кількох останніх років Китай за обсягом двосторонньої торгівлі входить до п'ятірки провідних зовнішньоторговельних партнерів України. Є підстави розраховувати на те, що у разі вірного вибору пріоритетів і вжиття низки відповідних практичних заходів КНР й у довгостроковій перспективі залишатиметься важливим зовнішньоекономічним партнером України.

За китайськими статистичними даними, обсяг торгівлі між Україною і КНР у 2001 році склав 857,7 млн. дол. США, що на 45,1% більше у порівнянні з 2000 роком. При цьому експорт України до Китаю досяг 610,4 млн. дол. США, а імпорт України з КНР склав 247,3 млн. дол. США. Позитивне сальдо України у торгівлі з Китаєм у 2001 р. становило 363,1 млн. дол. США.

Аналіз структури товарообігу між Україною та Китаєм свідчить, що основними товарами українського експорту до КНР в останні роки були чорні метали, продукція машинобудування та електротехнічне обладнання. Ще кілька років тому українські виробники поставляли до Китаю металургійне обладнання, вантажні автомобілі, залізничні вагони, електронні комплектуючі тощо. Однак за останні три роки такі поставки значно скоротилися. Причинами звуження номенклатури експортної продукції з України до КНР можна назвати освоєння виробництва аналогічної продукції китайськими підприємствами, скорочення обсягів виробництва продукції машинобудування в Україні, посилення загального рівня конкуренції на внутрішньому ринку Китаю завдяки зусиллям, здебільшого, європейських і японських виробників.

Важливу роль у двосторонній торгівлі відіграє українсько-китайська Міжурядова комісія з питань торговельно-економічного співробітництва.

Аналіз діяльності Комісії свідчить, що вона є одним з дієвих чинників, які сприяють поглибленню двосторонніх торговельно-економічних відносин між двома країнами.

Владимиров С.В., Борисенко Б.М.

ОЦІНКА ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ ПОТЕНЦІЙНИХ ОБ'ЄКТІВ ІНВЕСТУВАННЯ ПРИ ЗДІЙСНЕННІ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Світовий досвід свідчить, що країни з перехідною економікою не в змозі самостійно вийти з економічної кризи без залучення іноземних інвестицій. Акумуляуючи капітал, забезпечуючи доступ до сучасних технологій і менеджменту, іноземні інвестиції сприяють не тільки формуванню національних інвестиційних ринків, але і роблять динамічними інші фактори розвитку ринків товарів і послуг. Крім того, іноземні інвестиції сприяють макроекономічній стабілізації, дозволяють вирішувати багато соціально-економічних проблем [4].

Однією з проблем вступу України до європейських та євроатлантичних структур є розробка зрозумілих для іноземного інвестора методик оцінки інвестиційної привабливості українських підприємств та приведення вітчизняних форм звітності до міжнародних стандартів. Крім того суперечливість деяких Законів України, їх невідповідність нормам міжнародного права та нестабільність правового поля в загалі, призводить до непорозуміння між іноземними інвесторами та органами державної влади.

Інвестиційна привабливість може розглядатися на рівні країни, галузі, регіону, підприємства. Підприємство в цій системі є кінцевим пунктом вкладання коштів, де реалізуються конкретні проекти. А привабливість кожного проекту буде визначатися привабливістю всіх названих рівнів. В економічній літературі існують різні підходи до визначення інвестиційної привабливості, чи інвестиційного клімату, держави як сукупності політичних, правових, економічних і соціальних умов, що забезпечують інвестиційну діяльність вітчизняних і закордонних інвесторів. У найбільш загальному виді, не вдаючись в аналіз цих підходів, систему визначальних факторів можна представити в такий спосіб: політико-правове середовище, економічне середовище, ресурси й інфраструктура.

Так, при реалізації міжнародних проектів, фактори, що впливають на прийняття рішень, систематизуються по категоріях країн: що розвиваються, середнього рівня розвитку, розвинуті [2]. З галузевим вибором інвестиційної діяльності пов'язано дві принципові стратегії: конкурентна, яка спрямована на забезпечення максимізації інвестиційного прибутку в рамках однієї галузі та портфельна, яка дозволяє максимізувати прибуток за рахунок правильного сполучення підрозділів міжгалузевої спрямованості.

Найбільш простим і доступним методом оцінки інвестиційної привабливості регіону є метод оцінки зміни рентабельності територіальних структур економіки [3].

Оцінка інвестиційної привабливості підприємства може розглядатися на рівні прибутковості цінних паперів.

Ціль інвестування у фінансові активи залежить від переваг кожного вкладника. Але в умовах недоліку достовірної інформації про діяльність акціонерного товариства ухвалення правильного рішення про інвестування вимагає від інвестора умінь реально оцінити якість коштовних паперів, що обертаються.

Під інвестиційною привабливістю розуміють наявність економічного ефекту від вкладення засобів у цінні папери при мінімальному рівні ризику.

Показники інвестиційної привабливості емітента класифікуються по двох групах.

- а) акції пропонуються вперше;
- б) акції тривалий час обертаються на фондовому ринку.

У першому випадку оцінку інвестиційної привабливості акціонерного товариства здійснюється з використанням традиційних показників:

- ✓ оборотність активів і власного капіталу;
- ✓ прибутковість активів і власного капіталу;
- ✓ фінансової стійкості;
- ✓ ліквідності активів;
- ✓ інші фінансові показники.

В другому випадку цю оцінку доповнюють аналізом ряду нових показників[1].

Джерела та література:

1. Бочаров В.В. Інвестиції. – СПб.: Питер, 2002. – С.267–277.
2. Гойко А.Ф. Методи оцінки ефективності інвестицій та пріоритетні напрями їх реалізації. – К.: Віра-Р, 1999. – С. 238–248.
3. Ильичев Р. Искусство привлекательности, инвестиционная политика: на что рассчитывать. Бизнес-климат - тоже товар // Бизнес. – 9 сентября. – 2002. – №37 (504). – С.12–15.
4. Савчук В.П., Прилипко С.И., Величко Е.Г. Анализ и разработка инвестиционных проектов. – Учеб. пособ. – К.: Абсолют-В, Эльга, 1999. – С.17–24.

Володченко И.

ХАРАКТЕРИСТИКА ОСНОВНЫХ ЭЛЕМЕНТОВ СИСТЕМЫ УПРАВЛЕНИЯ НА ПРЕДПРИЯТИИ С ИНОСТРАННЫМИ ИНВЕСТИЦИЯМИ (на примере ЗАО «Ялтинская киностудия»)

Проблемы создания системы управления на предприятии особенно актуальны в настоящее время. Зачастую, политика, проводимая государством, носит жёсткий, агрессивный характер, не способствующий развитию предприятия. Поэтому жизнеспособность компании во многом зависит от стратегии, выбранной руководством. С этой целью создается эффективная система управления для достижения основной цели предприятия – развитие отечественной киноиндустрии и повышение рентабельности предприятия.